

CAPITOLUL I.

JURISPRUDENȚĂ NAȚIONALĂ

Secțiunea 1. Interferența dreptului concurenței cu alte ramuri de drept

A. Interferența cu Dreptul proprietății intelectuale și industriale

1. Denigrare. Acțiune în constatarea săvârșirii actelor de concurență neloială. Prescripția dreptului la acțiune.
2. Caracterul nepatrimonial al acțiunii în concurență neloială. Lipsa procedurii prealabile a concilierii

Legea nr. 11/1991, art. 4 alin. (1) lit. d) și lit. e), art. 7 alin. (1), art. 9
C. proc. civ., art. 720¹

1. Notificările unei societăți care conțin afirmații nereale referitoare la activitatea acesteia (faptul că ar fi singura îndreptățită să folosească anumite etichete), precum și la activitatea unei alte societăți concurente și a produselor acestora (cum că aceasta ar folosi fraudulos aceleași etichete), comunicate direct altor comercianți, deși conduita comercială loială impunea comunicarea direct producătorilor, sunt de natură să dăuneze bunului mers al entității concurente, îmbrăcând cazul tipic de denigrare, astfel că întrunește elementele constitutive ale faptei prevăzute de art. 4 lit. d) și lit. e) din Legea nr. 11/1991. Prejudiciul cauzat reclamantei este evident și are caracter cert, atât în privința existenței cât și în privința posibilității de evaluare. Astfel, societatea reclamantă este un producător renumit de vinuri distribuite pe întreg teritoriul țării, așa încât activitatea de denigrare a afectat raporturile juridice contractuale, cât și prejudicierea imaginii. Există un prejudiciu de imagine derivat tocmai din notorietatea societății reclamante în materie de produse de vinificație, astfel încât reclamanta este îndreptățită legal în a solicita daune-morale ca și compensație.

Din perspectiva dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 11/1991, calea acțiunii civile este deschisă pentru orice persoană care se consideră prejudiciată prin-un act de concurență neloială, independent de calificarea acelu act ca și contravenție. Potrivit dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 11/1991, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data la care păgubitul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și pe cel care a cauzat-o, dar nu mai târziu de 3 ani de la data săvârșirii faptei.

2. Articolul 720¹ alin. (1) C. proc. civ. instituie procedura concilierii directe în procese și cererile în materie comercială evaluabile în bani, din interpretarea logico-juridică și literală a acestui text de lege rezultând că aplicabilitatea procedurii prealabile vizează exclusiv cererile patrimoniale, în alți termeni, toate acțiunile evaluabile în bani. Or, în cazul în care s-a solicitat constatarea săvârșirii actelor de concurență neloială, în temeiul dispo-

zițiilor art. 6 din Legea nr. 11/1991, cerere neevaluabilă în bani, acțiunea reclamanților este o acțiune nepatrimonială și nu intră în sfera de aplicare a dispozițiilor art. 720¹ și urm. C. proc. civ. Mai mult, nici cererii de obligare la despăgubiri morale, față de caracterul său accesoriu, fără existență de sine-stătătoare, nu îi sunt aplicabile prevederile art. 720¹ C. proc. civ.

I.C.C.J., S. a II-a civ., decizia nr. 3330 din 27 octombrie 2011, nepublicată

Notă: Procedura concilierii prealabile prevăzută de art. 720¹ C. proc. civ. nu a fost preluată în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în M. Of. nr. 545 din 3 august 2012 și care va intra în vigoare la 1 februarie 2013.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Constanța sub nr. 187/118/2004, reclamanta SC J. SRL, în contradictoriu cu pârâtele SC E. SA și SC VVM SA, a solicitat ca instanța de judecată să constate săvârșirea de către pârâte a actelor de concurență neloială în temeiul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 11/1991, modificată prin Legea nr. 298/2001, obligarea în solidar a pârâtelor la plata sumei de 500.000.000 lei, reprezentând despăgubiri morale pentru prejudiciul cauzat prin săvârșirea de către acestea din urmă a actelor de concurență neloială prevăzute în art. 4 lit. d) și lit. e) din același act normativ.

În susținerea pretențiilor deduse judecății, reclamanta a arătat că este un producător renumit de vinuri distribuite pe întreg teritoriul țării, desfășurându-și activitatea comercială cu bună-credință și potrivit uzanțelor comerciale cinstite, pârâtele având același tip de activitate comercială și fiind principalii concurenți pe piața națională.

Reclamanta a arătat că a înregistrat la O.S.I.M. următoarele modele de etichete cu desene distinctive:

- etichetă pentru care s-a emis certificatul de înregistrare nr. 45745/2001;
- eticheta pentru care s-a emis certificatul de înregistrare nr. 42130/2000, certificatul de înregistrare a desenului industrial cu nr. 009940/2002, certificatul de înregistrare a desenului sau modelului industrial nr. 010923/2002, pentru etichetele Galerie Roumaine – „Fata culcată în iarbă” – și Premiata are încheiate contracte de licență cu SC VTC SA care este titularul acestor mărci pentru care s-au emis certificatele de înregistrare nr. 18293/1999 și nr. 18289/1992.

Pârâta SC E SA a înregistrat următoarele etichete:

- eticheta dreptunghiulară, care cuprinde pe un fond negru în interiorul unui chenar cu motive geometrice, în partea de sus, o elipsă în care este desenată o clădire tip hală industrială, elipsă încadrată de doi ciorchini de strugure, sub care apare denumirea de Murfatlar, precum și alte indicii obligatorii conform legii viei și vinului – desenul industrial nr. 11337/30.05.2002;
- eticheta pătrată având o imagine centrală cu pictură „Fata culcată în iarbă” a lui N. Grigorescu, cu semnătura pictorului, deasupra acesteia fiind înscrisă denumirea Murfatlar și, imediat dedesubt Galerie Roumaine iar, dedesubtul picturii apare soiul vinului (Chardonnay); în stânga reproducerii tabloului este desenat un pahar – desenul industrial nr. 11275/28.08.2001;
- eticheta Galerie Roumaine (cu benzi de culoare verde) – desen industrial nr. 11276/2001;
- eticheta Premiata – desen industrial nr. 11564/22.08.2001.

Reclamanta a arătat că, începând cu data de 13.09.2002, societățile pârâte au început o campanie concertată de denigrare, campanie care i-a cauzat un grav prejudiciu material și de imagine, pârâtele emițând notificări comercianților de produse de vinificație care distribuiau și produse ale societății reclamante, somându-i să înceteze vânzarea acestora, produsele fiind scoase de la vânzare.

Potrivit acestor notificări, se încerca acreditarea ideii că reclamanta folosea fără drept etichetele aplicate pe produse, pretinzându-se astfel că acestea sunt asemănătoare sau identice cu cele asupra cărora pârâtele au obținut certificate de înregistrare.

Potrivit somațiilor, se punea în vedere comercianților ca în termen de 15 zile de la emiterea notificării să nu se mai comercializeze și să se retragă de la comercializare toate produsele care au etichete asemănătoare sau identice cu cele ale pârâtei SC VVM SA.

Reclamanta a mai arătat că somațiile emise de pârâte, adresate direct comercianților, iar nu producătorului, i-au cauzat prejudicii și probează tocmai reaua-credință a pârâtelor.

Reclamanta a apreciat că acțiunea pârâtelor se încadrează în noțiunea de „denigrare”, act de concurență neloială care constă în comunicarea sau răspândirea de afirmații depreciative sau comparative făcute de autor în detrimentul unui competitor de pe piață, tocmai în scopul de a-i știrbi reputația.

Reclamanta a arătat cu privire la prejudiciile morale, că estimează cuantumul acestora la 500.000.000 lei.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 4 lit. d) și lit. e), art. 7 alin. (1), art. 9 din Legea nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, modificată prin Legea nr. 298/2001 și ale art. 998 C. civ.

Pârâta SC E SA, prin întâmpinare, a invocat excepția inadmisibilității acțiunii dedusă din dispozițiile art. 720¹ C. proc. civ, excepție soluționată în sensul respingerii prin încheierea interlocutorie din 7 mai 2004 și excepția prescripției dreptului material la acțiune, excepție soluționată în sensul respingerii prin încheierea interlocutorie din 1 octombrie 2008.

Expertiza instrumentată în cauză pentru evaluarea prejudiciului pretins cauzat reclamantei a concluzionat că pârâta datorează reclamantei suma totală de 8.691.191, 20 lei reprezentând cheltuieli de publicitate și cele relative la înregistrarea mărcilor plus reactualizarea sumelor cu indicele de inflație.

Prin sentința civilă nr. 1150/COM din 17 februarie 2010, Tribunalul Constanța a admis acțiunea și a obligat pârâta SC E SA să plătească reclamantei suma de 200.000 lei, cu titlu de daune morale și suma de 34.510 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că suntem în prezența unui act de concurență neloială săvârșit de către pârâta SC E SA, fapta constând, ca și latură obiectivă, în comunicarea de afirmații nereale referitoare la activitatea acestora (faptul că ar fi singurele îndreptățite să folosească etichetele), precum și la activitatea reclamantei și a produselor acestora (folosirea frauduloasă a etichetelor), or, aceste afirmații sunt de natură să dăuneze bunului mers al entității concurente, îmbrăcând cazul tipic de denigrare, astfel că întrunește elementele constitutive ale art. 4 lit. d) și lit. e) din Legea nr. 11/1991.

Reclamantei nu-i poate fi imputată folosirea fără drept a desenelor sau modelului industrial, întrucât aceasta le deține atât în baza certificatelor de înregistrare a desenelor industriale eliberate de O.S.I.M., cât și a contractelor de licență cu privire la mărcile Galerie Roumaine – „Fata culcată în iarbă” și Premiat, anterior pârâtei SC E SA.

Notificările conțin afirmații nereale, expunerea fiind tendențioasă, întrucât acestea au fost comunicate direct comercianților, deși conduita comercială loială impunea comunicarea direct producătorilor.

Cercetând condițiile de intentare ale acțiunii în răspundere civilă delictuală instanța de fond a constatat că acestea sunt îndeplinite cumulativ.

Astfel, fapta săvârșită de către pârâta se circumscrie elementelor constitutive reglementate de art. 4 lit. d) și lit. e) din Legea nr. 11/1991, atât prin prisma faptului că pârâta a încercat să creeze asupra activității sale o situație favorabilă în dauna activității reclamantei,

susținând nereal că este unica societate îndreptățită să folosească etichetele pentru produsele comercializate.

Pe de altă parte, atât timp cât certificatele de înregistrare de care s-a prevalat pârâta au fost anulate, aceasta din urmă nu numai că nu avea dreptul de a comercializa produsele respective, dar, cu atât mai puțin, era îndreptățită să pretindă comercianților sistarea comercializării.

Prejudiciul cauzat reclamantei este evident și are caracter cert, atât în privința existenței cât și în privința posibilității de evaluare. Astfel, societatea reclamantă este un producător renumit de vinuri distribuite pe întreg teritoriul țării, așa încât activitatea de denigrare a afectat raporturile juridice contractuale, cât și prejudicierea imaginii.

Există un prejudiciu de imagine derivat tocmai din notorietatea societății reclamante în materie de produse de vinificație, astfel încât reclamanta este îndreptățită legal în a solicita daune-morale ca și compensație.

Relativ la stabilirea drepturilor bănești, menite să repare prejudiciul moral suferit, reclamanta a utilizat ca și criterii cheltuielile suportate de reclamantă cu publicitatea și înregistrarea mărcilor, aspect soluționat de către expertiză, cuantumul daunelor morale la nivelul sumei de 200.000 lei are caracter echitabil, cu rol compensatoriu.

Împotriva sentinței primei instanțe a declarat apel pârâta SC E SA, criticând-o sub următoarele aspecte:

- excepția inadmisibilității cererii, având în vedere ca aceasta are ca obiect pretenții evaluabile în bani și trebuia îndeplinită procedura prealabilă prevăzută de art. 720¹ C. proc. civ. iar societatea reclamantă nu a făcut dovada îndeplinirii acestei proceduri;

- excepția prescripției dreptului material la acțiune, în considerarea dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 11/1991, care prevede că dreptul la acțiune prevăzut de art. 9 se prescrie în termen de un an de la data la care păgubitul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și pe cel care a cauzat-o, dar nu mai târziu de 3 ani de la data săvârșirii faptei, cu consecința respingerii acțiunii ca prescrisă;

- în ce privește obligarea societății pârâte la plata de daune-morale, în temeiul art. 4 lit. d) și lit. e) din Legea nr. 11/1991, societatea pârâtă deținea, la momentul trimiterii notificărilor, un drept înregistrat la O.S.I.M., astfel că nu a făcut decât să utilizeze de dispozițiile art. 29 din Legea nr. 129/1992 pentru protejarea acestui drept.

Prin decizia nr. 142 din 20 octombrie 2010, Secția comercială, maritimă, fluvială, de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Constanța a respins ca nefondat apelul comercial formulat de apelanta-pârâtă SC E SA, reținând următoarele:

- Asupra excepției inadmisibilității:

Există cererea completatoare a cererii principale, prin care reclamanta a solicitat să se constate săvârșirea de către pârâte a actelor de concurență neloidală, în temeiul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 11/1991, cerere neevaluabilă în bani, cu caracter principal, pentru care legea nu prevede obligativitatea îndeplinirii procedurii prealabile.

Din perspectiva dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 11/1991, calea acțiunii civile este deschisă pentru orice persoană care se consideră prejudiciată prin-un act de concurență neloidală, independent de calificarea aceluia act ca și contravenție, astfel că cererea de chemare în judecată din prezentul dosar are un caracter admisibil prin raportare la temeiul juridic indicat de reclamantă.

- Asupra excepției prescripției dreptului material la acțiune:

Potrivit dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 11/1991 dreptul la acțiune prevăzut de art. 9 se prescrie în termen de un an de la data la care păgubitul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și pe cel care a cauzat-o, dar nu mai târziu de 3 ani de la data săvârșirii faptei;

în cauza dedusă judecării, reclamanta a precizat că a luat cunoștință de dauna produsă și de cel care a cauzat-o ca urmare a adresei emise la 15.01.2003 de BEJ VP, iar acțiunea a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța la data de 16.01.2004, în interiorul termenului de prescripție. Este de observat faptul că, invocând excepția de prescripție a dreptului material la acțiune, apelanta pârâtă SC E SRL nu indică un alt moment de la care pretinde a fi calculat acest termen, nefiind aduse în discuție alte împrejurări în afara celor indicate de reclamanta intimată pentru determinarea datei de la care a început să curgă termenul reglementat de art. 12 din Legea nr. 11/1991.

- Pe fondul cauzei:

Prin sentința civilă nr. 523/04.06.2007 a Tribunalului București, rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea ca nefondate a căilor de atac declarate în cauză, s-a dispus anularea parțială a certificatului de înregistrare a desenului industrial nr. 011276/22.05.2002 privitor la desenul industrial nr. 1, a certificatului de înregistrare nr. 011275/22.05.2002 privitor la desenul industrial nr. 7, a certificatului de înregistrare nr. 011564/24.07.2002 privitor la desenul industrial nr. 11 și a certificatului de înregistrare nr. 011337/30.05.2002 privitor la desenul industrial nr. 1, toate eliberate de O.S.I.M. pârâtei SC E. SA. În considerentele acestei hotărâri judecătorești s-a reținut că la momentul înregistrării desenelor industriale de către SC E SA, acestea nu îndeplineau condiția esențială a noutății desenului, fapt de natură a atrage anularea lor. Tot în cuprinsul acestei hotărâri judecătorești s-a arătat că SC VTC SRL a obținut prin certificatul de înregistrare nr. 18293/25.06.1992 înregistrarea mărcii GALERIE ROUMAINE, iar prin certificatul nr. 18298/25.06.1992 înregistrarea mărcii PREMIAT.

Susținerile apelantei referitoare la lipsa de opozabilitate a acestor mărci înregistrate și republicate în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială nu pot fi primite în actualul context în care s-a stabilit, printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, că SC E SA a încălcat prevederile Legii nr. 129/1992 la data înregistrării desenelor industriale disputate în contradictoriu cu SC J. SRL, anularea acestora având efect retroactiv, astfel că notificările emise în anul 2002 nu se mai bucură de aparența de legalitate de care s-a prevalat apelanta în demersul său îndreptat împotriva concurentului SC J. SRL.

Este corect analizat de prima instanță efectul produs prin anularea desenelor industriale asupra cărora apelanta a pretins un drept exclusiv de utilizare, dispusă în mod definitiv și irevocabil, efect ce lipsește de legitimitate toate acțiunile SC E. SA de protejare a acestui drept ce nu i-a fost recunoscut, caracterul retroactiv al sancțiunii nulității impunând și repararea tuturor pagubelor cauzate prin actele anulate.

În aceste condiții, prima instanță a stabilit judicios că apelanta-pârâtă se face vinovată de săvârșirea unor fapte de concurență neloială, materializate prin acțiuni ce se regăsesc în dispozițiile art. 4 lit. d) și e) din Legea nr. 11/1991, fapte de natură a crea un prejudiciu material și de imagine, ceea ce impune repararea sa prin obligarea celui care a săvârșit fapta ilicită la plata daunelor morale în cuantum de 200 000 lei.

Deși apelanta SC E. SA a criticat soluția primei instanțe și prin prisma dovedirii daunelor morale, susținând că probele administrate nu prezintă concludență sub aspectul stabilirii cuantumului acestor despăgubiri, Curtea reține că acestea au fost evaluate de judecătorul fondului în raport de acțiunea de denigrare desfășurată de apelantă față de SC J. SRL, acțiune ce a avut drept consecință afectarea imaginii sale și a prestigiului dobândit pe piața produselor de vinificație. În consecință, daunele morale stabilite ca și compensație pentru prejudiciul cauzat intimătei reclamante prin faptele de concurență neloială săvârșite de apelanta pârâtă au fost dovedite prin raportare la prejudiciul creat tocmai prin impactul negativ creat pe piața economică asupra activității derulate de SC J. SRL.

Împotriva deciziei pronunțate în apel a formulat recurs pârâta SC E. SA, invocând motivul de nelegalitate prevăzut de pct. 9 art. 304 C. proc. civ., arătând că:

- instanța de apel, în mod greșit, a menținut soluția primei instanțe cu privire la respingerea excepției inadmisibilității acțiunii, deși nu s-a îndeplinit procedura prealabilă prevăzută de art. 720¹ C. proc. civ., obiectul acțiunii inițiale constând în pretenții evaluabile în bani;

- instanța de apel, în mod greșit, a menținut soluția primei instanțe cu privire la respingerea excepției prescripției dreptului la acțiune, încălcând dispozițiile art. 12 din Legea nr. 11/1991 conform cărora dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data la care păgubitul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și pe cel care a cauzat-o, notificările emise societăților comerciale de către pârâtă cu privire la produsele J pe care acestea le vindeau au fost comunicate în lunile septembrie și octombrie 2002, comerciantele adresându-se reclamantei în perioada menționată, așa încât, acela a fost momentul la care reclamanta a cunoscut preținsele acte de concurență neloială, cererea de chemare în judecată fiind înregistrată în data de 16 ianuarie 2004, deci, cu depășirea termenului de prescripție de 1 an, pe de altă parte, chiar dacă termenul de prescripție s-ar calcula începând cu data de 15 ianuarie 2003, cum, eronat, a reținut și instanța de apel, la data de 16 ianuarie 2004, data introducerii acțiunii, aceasta era prescrisă cu o zi;

- instanța de apel, în mod greșit, nu a primit susținerile apelantei-pârâte referitoare la lipsa de opozabilitate a mărcilor înregistrate și nepublicate în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială;

- instanța, în mod eronat, a admis acțiunea și a dispus obligarea pârâtei la plata daunelor-morale;

- instanța a reținut, greșit, caracterul ilicit al faptei societății pârâte;

- daunele morale nu au fost dovedite.

Recursul este nefondat. Critica formulată din perspectiva neîndeplinirii procedurii prealabile nu poate fi primită, având în vedere că art. 720¹ alin. (1) C. proc. civ. instituie procedura concilierii directe în procesele și cererile în materie comercială evaluabile în bani, din interpretarea logico-juridică și literală a acestui text de lege rezultând că aplicabilitatea procedurii prealabile vizează exclusiv cererile patrimoniale, în alți termeni, toate acțiunile evaluabile în bani. Or, în prezenta pricină, s-a solicitat constatarea săvârșirii actelor de concurență neloială, în temeiul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 11/1991, cerere neevaluabilă în bani, cum, în mod corect, a reținut și instanța de apel; ca atare, acțiunea reclamanților fiind o acțiune nepatrimonială nu intră în sfera de aplicare a dispozițiilor art. 720¹ și urm. C. proc. civ. Mai mult, nici cereri de obligare la despăgubiri morale, față de caracterul său accesoriu, fără existență de sine-stătătoare, nu îi sunt aplicabile prevederile art. 720¹ C. proc. civ. cum, cu justețe, a reținut și instanța de apel.

De altfel, scopul instituirii normei conținută de art. 720¹ C. proc. civ. a fost celeritatea valorificării drepturilor patrimoniale printr-o procedură extrajudiciară și degrevarea instanțelor de judecată; în cauza de față însă scopul urmărit de legiuitor nu se mai justifică, deoarece acțiunea a fost promovată în anul 2004, iar obligarea la parcurgerea unei proceduri amiabile ar tergiversa, în loc să accelereze, rezolvarea situației părților și ar constitui, în același timp, o limitare a accesului la justiție contrară prevederilor art. 6 din Convenția europeană cu privire la drepturile omului.

Nici critica formulată prin prisma prescripției dreptului material la acțiune nu poate fi primită, având în vedere dispozițiile art. 12 din Legea nr. 11/1991, potrivit cărora dreptul la acțiune prevăzut de art. 9 din menționata lege se prescrie în termen de un an de la data la care

păgubitul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și pe cel care a cauzat-o, dar nu mai târziu de 3 ani de la data săvârșirii faptei, or, în raport cu precitatul text legal, în pricina de față, reclamanta a luat cunoștință de dauna produsă și de cel care a cauzat-o la data emiterii adresei BEJ VP respectiv, 15.01.2003, iar acțiunea a fost expediată Tribunalului Constanța la data de 14.01.2004, data aplicată pe plicul de expediere a acesteia, așadar, în interiorul termenului de prescripție, cum, cu justețe, a reținut și instanța de apel.

Din examinarea grupată a criticilor ce vizează soluția dată pe fondul pricinii se constată că nici acestea nu pot conduce la admiterea recursului, fiind lipsite de suport legal, având în vedere că:

- lipsa de opozabilitate a mărcilor înregistrate și nepublicate în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială nu poate fi reținută, câtă vreme o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă – sentința civilă a Tribunalului București nr. 523 din 4 iunie 2007 – a statuat încălcarea Legii nr. 129/1992 de către SC E SA la momentul înregistrării desenelor industriale disputate, anularea acestora având efect retroactiv, iar, în raport cu menționatele împrejurări, se constată că notificările emise în anul 2002 de pârâtă nu se mai pot prevala de aparența de legalitate, aspect reținut, în mod corect, și de instanța de apel.

Este de observat, deopotrivă, că, în mod just, în apel s-a reținut că pârâtă a creat reclamantei un prejudiciu material și de imagine prin faptele sale de concurență neloială ce se circumscriu celor cuprinse în art. 4 lit. d) și e) din Legea nr. 11/1991, prejudiciu ce atrage plata de daune morale de către pârâtă.

Ipotetica nedovedire a daunelor morale nu poate constitui motiv de nelegalitate spre a fi supus analizei în recurs, în sensul exigențelor art. 304 punctele 1-9 C. proc. civ.

În consecință, pentru considerentele ce au fost arătate, Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. (1) C. proc. civ., urmează să respingă ca nefondat recursul declarat în cauză.

Cu privire la cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, formulată oral de intimata SC J. SRL, se constată nedepunerea documentelor justificative necesare spre a aprecia asupra cuantumului și titlului acestora, pe cale de consecință, Înalta Curte, în temeiul art. 274 C. proc. civ., urmează să o respingă.

2. Acte de concurență neloială constând în producerea, importul, distribuirea de produse provenind din altă țară. Calitatea de titular al mărcii înregistrate și importator unic al produsului original. Protecția proprietății asupra mărcii și reprimarea concurenței neloiale. Competență

Legea nr. 11/1991, art. 4, art. 5
C. proc. civ., art. 2 lit. e), art. 304 pct. 3

Protecția proprietății industriale are ca obiect, printre altele, și mărcile de fabrică sau de comerț, indicațiile de proveniență sau denumirile de origine, cât și faptul că această protecție, în măsura în care obiectul protecției se dovedește întemeiat, presupune și înlăturarea concurenței neloiale. Prin cererea sa, reclamanta a pus în discuție în principal protecția dreptului de proprietate, circulația și importul mărfurilor iar faptele de concurență neloială au fost invocate în calitate de deținător al mărcii înregistrate asupra căreia s-au săvârșit actele de concurență prin importul mărfii și copierea drepturilor sale. În acest caz, calificarea acțiunii trebuie să țină seama de intenția exprimată de reclamantă în legătură cu dreptul protejat, în speță fiind incidente dispozițiile art. 2 pct. e) C. proc. civ., care stabi-

lește că procesele și cererile în materie de creație intelectuală și de proprietate industrială sunt de competența secțiilor specializate ale instanței civile.

I.C.C.J., S. com., decizia nr. 342 din 6 februarie 2009, nepublicată

Reclamanta SC R. SRL a solicitat în contradictoriu cu SC C.G.M. România SA să se dispună pe cale judecătorească încetarea de către pârâtă a faptelor ilicite de concurență neloială constând în producerea, importul, distribuirea de tuburi de ambalaje super glue inscripționate „Picătura” din gama produselor P. provenind din Argentina, obligarea acesteia să nu mai importe asemenea produse, respectiv să repare daunele morale pricinuite prin delictul civil. A mai solicitat reclamanta ca pârâta să fie obligată să publice hotărârea judecătorească, pe cheltuiala sa în trei zile de largă circulație.

Tribunalul Constanța – Secția comercială – a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei C.M. C.G.M. România SA și ca nefondată acțiunea promovată de SC R. SRL București. Pentru a pronunța această sentință, Tribunalul a reținut că pârâta a avut calitatea de agent în portul Constanța al transportatorului C.M.A. C.G.M. Société Anonyme din Marsilia pentru marfa expedită din portul chinez Chiwan Shenzen, pentru firma iordaniană B.L. Internațional Trading. A mai reținut instanța de fond că în portul Constanța marfa a fost trecută sub supraveghere și reținută pe motivul că bunurile erau susceptibile de încălcarea dreptului de proprietate intelectuală. După notificarea agentului transportator care a comunicat că nu are drept de dispoziție, printr-o adresă din 18 iulie 2006, firma încărcătoare Z.X. G.C. Limited a notificat celor interesați că este de acord cu distrugerea mărfii. În acest context în care reclamanta a invocat prevederile art. 4 lit. d) și e), art. 5 lit. g) din Legea nr. 11/1991, pentru a susține că pârâta a depozitat marfă purtând mențiuni false privind mărcile, originea și caracteristicile mărfii cu scopul de a induce în eroare cumpărătorii, tribunalul a constatat că pârâta era doar agent de shipping astfel că nu-i poate fi imputat faptul că a înscris pe tuburile de adeziv date de identificare fără drept, singurele operații care-i reveneau acesteia fiind înscrise în contractul încheiat cu transportatorul francez.

În speță, a mai reținut prima instanță, marfa a fost distrusă din ordinul emitentului conosamentului astfel că, nefiind pusă în circuit, nu se poate reține că s-a produs un prejudiciu prin saturarea pieței cu un produs contrafăcut.

Sentința fondului a fost confirmată de Curtea de Apel Constanța care, prin decizia nr. 44 Com/13 martie 2008, a respins ca nefondat apelul reclamantei. Instanța de apel a reconfirmat faptul că pârâta nu este producător, importator sau distribuitor al bunurilor transportate și că nu sunt aplicabile prevederile art. 4 lit. d) și e) din Legea nr. 11/1991.

Împotriva deciziei pronunțată de instanța de apel a declarat recurs, reclamanta SC R. SRL București prin care a invocat motivele prevăzute de art. 304 pct. 3, 7, 8, 9 C. proc. civ., în temeiul cărora a solicitat admiterea recursului și trimiterea cauzei instanței civile competente sau admiterea recursului și modificarea soluțiilor anterior pronunțate în sensul admiterii acțiunii.

În argumentarea motivului prevăzut de art. 304 pct. 3 C. proc. civ., recurenta a susținut că în cauză s-a nesocotit art. 2 pct. 1 lit. e) C. proc. civ. și apărările sale în legătură cu temeiul legal al acțiunii care vizează proprietatea intelectuală, motivat de faptul că a promovat acțiunea în calitate de titular al mărcii înregistrate „Picătura”, în condițiile în care avea informații, confirmate apoi prin importul reținut în vamă, din care rezulta că pe piață au ajuns produse contrafăcute care îi aduc prejudicii prin concurența neloială, că acest fapt a îndreptățit-o să formuleze cerere de intervenție la organele vamale sub nr. 34939/14 iunie 2006. A mai sus-

ținut recurenta că Biroul Vamal Constanța a dat curs cererii de intervenție, urmare căreia i-a comunicat că au fost reținute în vamă un număr de tuburi super glue provenind din China inscripționate cu marca „Picătura” al cărei titular este, așa încât fiind unic importator pentru România al adezivului super glue de la producătorul original (Argentina) a mai arătat recurenta, prin acțiunea promovată a înțeles să-și apere dreptul de proprietate intelectuală. Recurenta a mai arătat că produsele sosite din China aveau inscripționată denumirea societății R. SRL și toate datele sale de identificare, așa încât a considerat că este îndreptățită să-și apere acest drept, în fața instanței competente în conformitate cu Legea nr. 344/2005, art. 1 pct. 2 din Convenția de la Paris și a Directivei Europene nr. 89/104/CEE.

Motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7, 8, 9 C. proc. civ. au fost argumentate de recurentă în sensul că în soluția pronunțată de instanța de apel nu i-a examinat toate faptele care au fost invocate în sprijinul acțiunii, că actul dedus judecării a fost schimbat printr-o interpretare greșită a înțelesului său și că a fost aplicată greșit legea, pentru că instanța a judecat cauza din cu totul alte puncte de vedere decât faptele referitoare la proprietatea intelectuală/industrială care în final au dus la concurența neloyală.

Recursul este fondat.

Înalta Curte va lua în examinare motivul prevăzut de art. 304 pct. 3 C. proc. civ. potrivit căruia casarea unei hotărâri se poate solicita atunci când hotărârrea a fost dată cu încălcarea competenței altei instanțe. Din perspectiva acestui motiv s-a pus în discuție încălcarea art. 2 pct. e) C. proc. civ., care stabilește că procesele și cererile în materie de creație intelectuală și de proprietate industrială sunt de competența secțiilor specializate ale instanței civile. Pentru a răspunde acestui motiv, se vor lua în examinare pretențiile reclamantei care și-a întemeiat acțiunea pe încălcarea dreptului asupra mărcii înregistrate sub denumirea „Picătura”, urmare a practicilor anticoncurențiale, cât și pe calitatea sa de importator unic al produsului original super glue de la producătorul din Argentina. În fața instanței de fond, recurenta reclamantă a precizat că faptele pe care le-a invocat sunt în legătură directă cu dreptul de proprietate intelectuală cu privire la o marcă înregistrată, că invocarea art. 4 din Legea nr. 11/1991 se referă la încălcarea acestui drept. Rezultă deci că recurenta reclamantă a înțeles să pună în discuție în fața instanței protecția proprietății asupra mărcii precum și reprimarea concurenței neloyale, analiza acestui drept de a cere înlăturarea faptelor de concurență fiind subsecventă solicitării de a i se proteja proprietatea asupra mărcii, așa încât, respectând principiul disponibilității exprimat în fața instanțelor anterioare și apoi în recurs, calificarea acțiunii trebuia să țină seama de intenția exprimată de reclamantă în legătură cu dreptul protejat. În alți termeni, s-a invocat un drept care îi conferă recurentei protecție teritorială asupra mărcii în calitatea sa de unic importator. În același sens, se va reține că, prin cererea sa, reclamanta recurentă a pus în discuție în principal protecția dreptului de proprietate, circulația și importul mărfii, iar legătura cu faptele de concurență neloyală a fost invocată în calitatea sa de deținător al mărcii înregistrate asupra căreia s-au săvârșit acte de concurență prin importul mărfii și prin „copierea” drepturilor sale. În acest context, se va reține faptul că protecția proprietății industriale are ca obiect printre altele și mărcile de fabrică sau de comerț, indicațiile de proveniență sau denumirile de origine, cât și faptul că această protecție, în măsura în care obiectul protecției se dovedește întemeiat, presupune și înlăturarea concurenței neloyale.

În consecință, motivul de nelegalitate invocat este întemeiat, astfel că în temeiul art. 304 pct. 3 și al art. 312 C. proc. civ., se va admite recursul, reținându-se că soluționarea cauzei era în căderea instanței civile, în conformitate cu art. 2 lit. e) C. proc. civ.

Față de această concluzie, celelalte critici întemeiate pe art. 304 pct. 7, 8, 9 C. proc. civ. fiind subsecvente primului motiv, se va reține că examinarea lor distinctă nu se mai impune.

3. Mărci. Risc de confuzie datorită similarității și identității vizuale, conceptuale și auditive. Concurență neloială

Legea nr. 11/1991, art. 2
Legea nr. 84/1998^[1], art. art. 83 alin. (1) lit. a), b); art. 86

Faptul că prin certificatul de înregistrare emis de O.S.I.M. este precizat că titularul unei mărci nu are un drept exclusiv asupra unor cuvinte nu echivalează cu recunoașterea față de alte persoane a dreptului de a folosi aceste cuvinte în combinații apte de a crea confuzii asupra produsului și originii acestuia.

Elementele de identitate dintre mărcile folosite de agenții economici sunt semnificative și covârșitoare sub aspectul relevanței în conținutul mărcii, prin raportare la cele de diferențiere, care ar putea evita o eventual confuzie. Astfel, se poate produce o falsă reprezentare privind existența unui singur produs, ceea ce ar determina evident prejudicii comerciantului care a lansat primul produs pe piață cu marca respectivă. Altfel spus, elementele de similaritate până la identitate dintre mărcile folosite constituie criteriile pentru caracterizarea activităților de concurență neloială.

I.C.C.J., S. com., decizia nr. 1777 din 10 mai 2011, nepublicată

Prin sentința civilă nr. 1093/27.11.2009, pronunțată de Tribunalul Bacău a fost respinsă, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamanta SC D. SA în contradictoriu cu pârâta SC L. SRL – Suceava, acțiunea având ca obiect încetarea de îndată a folosirii mențiunii TV B., retragerea de pe piață a tuturor inscripțiilor și materialelor ce poartă denumirea TV B., fără acordul reclamantei, daune de 10.000 euro/zi de întârziere în cazul neexecutării hotărârii judecătorești și publicarea într-un ziar local a dispozitivului sentinței judecătorești.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Atât reclamanta, cât și pârâta prestează activitate de difuzare TV, deținând fiecare dintre acestea decizie de autorizare vizuală și licențe audiovizuale (în plus, reclamanta și-a înregistrat marca TV B., cel mai bun și Televiziunea de știri a județului B. la O.S.I.M., marca fiind protejată timp de 10 ani, începând cu data de 29.06.2006).

Litigiul ce se poartă între părți are ca obiect concurența neloială pretins a fi săvârșită de pârâtă în baza Legii nr. 11/1991.

Reclamanta nu a cerut anularea actelor administrative de autorizare audiovizuală sau a licenței audiovizuale emise de CNA pârâtei, deși aceasta, în motivarea sa, invocă identitatea auditivă, vizuală și conceptuală a mărcilor și practica în materia mărcilor a Curții de Justiție a Comunității Europene, ca instanță de contencios administrativ. Instanța nu a analizat această motivare în fapt și în drept, deoarece nu a fost investită ca instanță de contencios administrativ în anularea actelor administrative enunțate anterior. Conform art. 2 din Legea nr. 11/1991, invocată de reclamantă prin acțiune, concurența neloială este definită ca fiind „orice act sau fapt contrar uzanțelor cinstite în activitatea industrială și de comercializare a produselor, de executare a lucrărilor, precum și de efectuare a prestațiilor de servicii”. Din interpretarea textului rezultă că numai un act sau fapt de comerț, așa cum este el definit în Codul comercial, poate

^[1] Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice (M. Of. nr. 161 din 23 aprilie 1998) a fost republicată în M. Of. nr. 350 din 27 mai 2010, în urma modificărilor aduse prin Legea nr. 66/2010 (M. Of. nr. 226 din 9 aprilie 2010). Dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. a) și b) se regăsesc în prezent la art. 90 alin. (1) lit. a) și b) iar art. 86 a fost abrogat prin art. 1 pct. 61 din Legea nr. 66/2010.

constitui faptă de concurență neloială or, în cauză, se propune spre analiză sigla pârâtei, care este autorizată conform normelor legale în materia audiovizualului, nefiind supuse analizei instanței acte și fapte concrete care să încalce uzanțele cinstite în activitatea pârâtei. Văzând că reclamanta nu a făcut dovada actelor și faptelor pârâtei care să creeze concurența „parazitară” și prejudicierea reclamantei în activitatea sa, instanța a respins acțiunea ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs, în termen legal, reclamanta SC D. SA – B.

La termenul din data de 27.05.2010, instanța, având în vedere dispozițiile art. 282, 282¹ C. proc. civ., a recalificat în apel calea de atac promovată în cauză. În motivarea apelului, reclamanta a criticat hotărârea primei instanțe, având în vedere că pârâta utilizează marca 1TV B pe postul său de televiziune și spoturi publicitare, activitate incriminată de dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. a), b) din Legea nr. 84/1998, de art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 11/1991 și reglementată ca act de concurență neloială de dispozițiile art. 86 din Legea nr. 84/1998.

Examinând apelul promovat pentru motivele arătate, instanța a apreciat ca fiind fondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Acțiunea promovată de reclamantă a fost determinată de folosirea de către pârâtă pe piața audiovizuală a județului B a mărcii 1TV B. care, în opinia reclamantei, este de natură a crea confuzie în cadrul publicului consumator datorită similarității și identității vizuale cu marca TV B., deținută de către reclamantă pentru postul său de televiziune, constituind o acțiune de concurență neloială.

Noțiunea de concurență neloială a fost definită de dispozițiile art. 2 din Legea nr. 11/1991 ca fiind orice act sau fapt contrar uzanțelor cinstite în activitatea industrială, de comercializare a produselor, (...) de efectuare a prestațiilor de servicii. Relevanță, sub aspectul concretizării activității de concurență neloială, prezintă modul în care elementele de identitate ori de similaritate se reflectă și produc efecte semnificative asupra destinatarului produsului vizat de respectiva activitate. Din această perspectivă, instanța a constatat că elementele de identitate dintre cele două mărci folosite de către părțile cauzei, TV B., sunt semnificative și covârșitoare sub aspectul relevanței în conținutul mărcii, prin raportare la elementele de diferențiere care ar putea evita o eventuală confuzie, în opinia pârâtei, care folosește sigla 1TV B pentru postul său de televiziune. Consecința imediată a cvasiinexistenței unei diferențe dintre cele două mărci constă în crearea falsei reprezentări a destinatarului produsului a unui singur produs, care determină prejudicii evidente comerciantului care a lansat primul pe piață produsul cu marca arătată, ținând seama și de nivelul minim de specializare a publicului căruia se adresează, public constând din locuitorii județului B, cu o structură eterogenă, raportat la nivelul de instrucție, educație și mediul din care provine. În aceste context, prezintă importanță și împrejurarea că reclamanta folosește această marcă anterior pârâtei – din anul 1999 – prejudiciile produse de către activitatea pârâtei vizând nivelul cifrei de afaceri, al beneficiarilor produsului său. Faptul că prin certificatul de înregistrare a mărcii nr. 80865 eliberat de O.S.I.M. este prevăzut că titularul mărcii – reclamanta din prezenta cauză – nu are drept exclusiv asupra cuvintelor TV B. nu echivalează cu recunoașterea dreptului pârâtei de a folosi aceste cuvinte în combinații de natură a crea confuzie asupra produsului și originii acestuia prin raportare la postul de televiziune al reclamantei. În consecință, elementele de similaritate până la identitate dintre mărcile folosite de către cei doi comercianți constituie criteriu pentru caracterizarea activității de concurență neloială desfășurate de către pârâtă.

Având în vedere că actul de concurență neloială este incriminat atât sub aspect penal prin dispozițiile art. 83 alin. (1), lit. a), b), art. 86 din Legea nr. 84/1998 cu modificările în vigoare până la data formulării acțiunii, cât și civil, contravențional ori penal de Legea nr. 11/1991

cu completările și modificările ulterioare, instanța a apreciat că prin activitatea desfășurată pârâta și-a încălcat obligația de a-și exercita activitatea cu bună credință, cu respectarea intereselor consumatorilor și a cerințelor concurenței neloiale. În consecință, Curtea de Apel B., Secția comercială de contencios administrativ și fiscal, prin decizia nr. 59 din 2 septembrie 2010, a admis apelul reclamantei SC D. SA – B., a schimbat în tot sentința apelată, în sensul că a admis în parte acțiunea, a dispus încetarea de îndată a folosirii de către pârâtă a mențiunii TV B., retragerea de pe piață a tuturor inscripțiilor și materialelor ce poartă denumirea TV B., fără acordul reclamantei, și publicarea într-un ziar local a dispozitivului hotărârii judecătorești, a respins capătul de cerere privind plata daunelor ca nefondat.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâta SC L SRL Suceava, indicând motivele de nelegalitate în susținerea recursului, respectiv art. 304 pct. 9 și 304¹ C. proc. civ., prin care a solicitat admiterea acestuia și pe fondul cauzei respingerea acțiunii.

Prin criticile formulate, recurenta a susținut că intimata reclamantă nu deține exclusivitate pentru a utiliza cuvintele TV B., dovezile prezentate atestă faptul că reclamanta are înregistrarea la O.S.I.M. a siglei postului și nu exclusivitate pe aceste două cuvinte. Sigla postului pârâtei este total diferită.

Înalta Curte, ca o chestiune prealabilă, a luat în examinare excepția nulității recursului, în raport de dispozițiile art. 302¹ lit. c) C. proc. civ. Apoi, analizând cererea formulată de către recurenta pârâtă și transmisă la dosarul cauzei la data de 3 mai 2011, intitulată „dezvoltarea motivelor de recurs”, constată că prin intermediul acesteia recurenta a invocat critici noi, care exced motivelor invocate inițial prin cererea de recurs. În raport de aceste considerente, Înalta Curte apreciază că, întrucât motivele depuse la data de 3 mai 2011 au fost formulate cu depășirea termenului prevăzut de art. 301 C. proc. civ., nu pot fi luate în considerare, urmând a fi aplicată sancțiunea tardivității formulării acestora.

Prima chestiune ce se impune a fi precizată este cea referitoare la obligația prevăzută în sarcina părții care exercită această cale de atac de a respecta dispozițiile art. 302¹ lit. c) și art. 304 C. proc. civ. Exigențele impuse prin cele două articole au în vedere faptul că recursul, în concepția actuală, este cale extraordinară de atac și, în consecință, ca ultim nivel de jurisdicție nu își propune rejudecarea fondului, ci o examinare a legalității hotărârilor în condițiile art. 304 pct. 1-9 C. proc. civ. Față de aceste considerente, se constată că recurenta, deși a făcut trimitere la motivul de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., din argumentele aduse pentru susținerea criticilor deciziei pronunțate de instanța de apel, nu rezultă nicio referire la dispozițiile legale pe care instanța le-a ignorat sau aplicat greșit.

Din expunerea argumentelor evocate de recurentă în susținerea criticilor aduse deciziei în ceea ce privește fondul cauzei, rezultă cu evidență că s-au readus în discuție chestiuni de fond care depășesc sfera de analiză a motivelor de nelegalitate prevăzute de art. 304 (pct. 1-9) C. proc. civ. Din acest punct de vedere, prezentarea simplei nemulțumiri a părții față de hotărârea atacată nu poate face obiect al controlului de legalitate de către instanța de recurs. În consecință, pentru motivele anterior arătate, care vizează condițiile de promovare și susținere a recursului, cât și în raport de susținerile recurente prin care se invocă netemeinicia, și nu nelegalitatea soluției anterioare, potrivit art. 312 C. proc. civ., se va constata nulitatea cererii de recurs.

Constatând culpa procesuală a recurente în declanșarea litigiului de față, Înalta Curte urmează a admite cererea intimă privind acordarea de cheltuieli de judecată, conform dispozițiilor art. 274 C. proc. civ.

4. **1. „Concurența neloială” și „libera concurență exercitată pe o piață deschisă” – diferențe. Risc de confuziune datorită efectului sonor, de natură să afecteze distinctivitatea în raport de denumirea reclamantei. Folosirea experienței anterioare, din cadrul societății reclamante, pentru crearea publicității în folosul societății pârâte. Încălcarea, în apel, a principiului *tantum devolutum quantum appellatum***
- 2. Rolul jurisprudenței în sistemul de drept românesc actual**

Legea nr. 11/1991, art. 1¹
C. proc. civ., art. 295 alin. (1)

1. Deși prin acțiunea de fond – care a stabilit limitele investiției primei instanțe – reclamanta a individualizat actele de concurență neloială ale părților, respectiv comercializarea unor produse identice și crearea unei confuzii datorită denumirii societății pârâte, în calea de reformare instanța de apel a obligat intimații să înceteze orice act de concurență neloială, deși prin hotărârea dată s-a dispus doar schimbarea denumirii societății pârâte și obligarea acesteia la publicarea hotărârii judecătorești. O atare reținere generică, fără indicarea expresă a faptelor de la care trebuie să se abțină intimații – pârâți, aduce atingere libertății de exprimare pe o piață concurențială deschisă, pe de o parte, iar pe de altă parte, sub aspect procesual, determină depășirea limitelor investiției instanței de judecată.

2. În sistemul nostru de drept jurisprudența nu este izvor de drept și nu are valoare de precedent judiciar. În consecință, o motivare bazată exclusiv pe jurisprudență, fără nicio fundamentare în drept, nu poate fi acceptată.

I.C.C.J., S. com., decizia nr. 4236 din 7 decembrie 2010, nepublicată

Prin sentința comercială nr. 3775/19 iunie 2009, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a respins ca nefondată excepția inadmisibilității acțiunii și a respins ca neîntemeiată acțiunea reclamantei în contradictoriu cu pârâții SC S.S. SRL București și G.C.A, obligând reclamanta la plata sumei de 4.208, 33 lei cu titlu de cheltuieli de judecată. Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță de fond a reținut că excepția inadmisibilității acțiunii este neîntemeiată întrucât, prin corespondența purtată de părți, a fost atins scopul pentru care a fost reglementată instituția juridică a concilierii directe, în art. 720¹ și urm. C. proc. civ. Pe fondul cauzei, tribunalul a reținut că pârâțul G.C.A a fost angajat al societății reclamante cu contractul individual de muncă nr. 211/20 ianuarie 1997 și a îndeplinit atribuțiile de inginer electronist, iar la data de 28 noiembrie 2008, asociatul unic al societății reclamante a hotărât descărcarea de gestiune a pârâțului, care a fost mandatar al societății reclamante conform procurii autentice nr. 907/13 iunie 2005. S-a mai reținut că pârâțul și-a dat demisia la data de 5 ianuarie 2009, contractul de muncă fiindu-i desfăcut prin decizia nr. 1/20 ianuarie 2009, iar la data de 7 ianuarie 2009, acesta a înființat societatea SC S.S. SRL, având ca activitate principală comerțul cu ridicata al altor mașini și echipamente, iar ca activitate secundară fabricarea de componente, subansamble electronice, instrumente și dispozitive pentru măsură, verificare, control etc. Tribunalul a apreciat că asemănarea dintre denumirile celor două societăți, chiar asocierea unor activități de comercializare a unor produse provenind de la aceiași furnizori, nu este o practică contrară uzanțelor comerciale cinstite, conform art. 1¹ din Legea nr. 11/1991. Nici apariția pe pagina web a pârâtei a produselor oferite pentru comercializare, într-o prezentare grafică asemănătoare celei de pe pagina web a reclamantei nu este

o practică contrară uzanțelor comerciale cinstite, nefiind vorba despre secrete comerciale, ci despre informații și date tehnice. Ca atare, tribunalul a apreciat că toate acțiunile părților nu se încadrează în noțiunea de concurență neloială, fiind vorba doar despre libera concurență exercitată pe o piață deschisă, reclamanta neputând invoca aparente similitudini, asemănări, pentru a restrânge capacitatea de exercițiu a părților.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, criticând sentința atacată pentru nelegalitate și netemeinicie și solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței atacate, în sensul admiterii acțiunii astfel cum a fost formulată, respectiv: obligarea părții să-și schimbe denumirea și să publice hotărârea în presa centrală și pe propria pagina de web.

Prin decizia nr. 391/28 iunie 2010, Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, a admis apelul reclamantei și a schimbat în tot sentința atacată, în sensul că a admis acțiunea în parte, obligând părțile să înceteze orice act de concurență neloială. Totodată, părata SC S.S. SRL București a fost obligată să-și schimbe denumirea și să publice hotărârea judecătorească în presa centrală (cotidian de mare tiraj), pe cheltuiala sa, precum și să posteze hotărârea judecătorească timp de 30 de zile pe propria-i pagină web. Curtea de Apel a respins celelalte capete de cerere ca neîntemeiate și a obligat intimata la plata sumei de 675, 3 lei cheltuieli de judecată în fond și apel.

Pentru a hotărî astfel, curtea de apel a reținut că aprecierile instanței de fond în sensul că acțiunile părților se înscriu în cadrul liberei concurențe, în condițiile unei pieți deschise, sunt nefondate și nelegale în raport cu faptele săvârșite de către aceștia, conform probatoriilor administrate. Astfel, faptele de concurență neloială săvârșite de intimatul G.C.A. trebuie analizate în calitatea acestuia de fost angajat al societății reclamante și de reprezentant al acesteia în relațiile cu terții, cu drept de semnătură pentru toate operațiunile comerciale ale reclamantei în perioada 2005 – 2009. Instanța de apel a mai reținut că riscul de confuziune se naște datorită efectului sonor, elementul dominant al ambelor mărci cuvântul „sincro/syncro” pronunțându-se identic, astfel încât, sintagma „systems” adoptată de părată, nu este de natură să ofere distinctivitate în raport cu denumirea reclamantei. Ca atare, cele două denumiri sunt atât de asemănătoare, încât se poate presupune că sunt nedistincte, neputând fi deosebite în aspectele esențiale. Totodată, s-a reținut că faptul că mai sunt și alte societăți comerciale care au în denumire sintagma „SINCRO” este irelevant, atât timp cât acestea nu desfășoară activități concurente reclamantei, prin utilizarea de mijloace reprobabile, în condiții particular identice sau similare cu ale reclamantei.

Cât privește activitățile desfășurate de intimatul G.C.A. în calitate de fost angajat al reclamantei, deși se admite că o atare persoană poate să desfășoare activități economice concurente, este interzisă folosirea de acțiuni neloiale. Or, în speță, intimatul părât și-a făcut publicitate pe seama experienței dobândite în cadrul societății apelante, ca angajat al acesteia, angajând salariați ai apelantei și folosind date de contact și informații deținute în perioada cât a lucrat în cadrul societății apelante. Curtea de Apel a apreciat că faptele părâtului trebuie raportate la calitatea acestuia de reprezentant al societății, prin funcția deținută în cadrul societății reclamante, acesta fiind contactat de clienții apelantei care au dorit să continue afacerile cu intimatul-părât prin societatea comercială înființată de acesta, ceea ce confirmă riscul de confuzie, prin exploatarea de către intimatul-părât a relațiilor sale cu clientela societății reclamante, stabilite în perioada în care a fost angajat al acesteia. În consecință, a reținut instanța de apel, prin mijloace reprobabile, intimatul-părât a deturnat clientela fostului său partener.

Instanța de apel a apreciat că în speță a fost probată și fapta de angajare a personalului societății-reclamante de către intimatul-părât, în cadrul societății nou înființată de către ace-

ta, întrucât odată cu demisia pârâtului, și-au prezentat demisia alți doi angajați ai societății apelante, pentru ca ulterior, în scurt timp, unul dintre ei să fie angajat în societatea concurentă.

Curtea de Apel a respins ca neîntemeiat capătul de cerere al acțiunii principale, relativ la interzicerea comercializării de către intimată a produselor aparatelor de măsură și control, întrucât sunt interzise practicile monopoliste, precum și cererea de obligare a părților la despăgubiri, instanța de apel apreciind că nu au fost probate elementele de cuantificare a prejudiciului suferi.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs pârâții, criticând decizia atacată pentru motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 6 și 9 C. proc. civ.

1. În dezvoltarea criticilor de nelegalitate formulate, recurenții-pârâți au arătat că, deși în cadrul motivelor de apel formulate și în concluziile scrise apelanta-reclamantă a solicitat obligarea intimătei-pârâte să-și schimbe denumirea și să publice hotărârea judecătorească, în concluziile orale a susținut și obligarea intimaților să înceteze orice act de concurență neloiială, deși nu mai era în termen pentru suplimentarea motivelor de apel.

Recurenții au arătat că instanța de apel a acordat prin hotărârea pronunțată ceea ce nu s-a cerut în mod legal, obligând intimații-pârâți să înceteze orice act de concurență neloiială, solicitare care nu a fost inclusă în dezvoltarea motivelor de apel, nefiind pusă în discuția părților. Ca atare, recurenții-pârâți nu și-au putut formula apărări pe această cerere, au învederat aceștia, cu atât mai mult cu cât nici nu au fost precizate actele de concurență neloiială de care sunt acuzați, astfel încât instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 295 alin. (1) C. proc. civ.

2. Recurenții au arătat că decizia atacată este lipsită de temei legal, întrucât fundamentarea soluției date face trimitere la doctrină și jurisprudență, fără indicarea textului de lege pe care se bazează și fără interpretarea acestuia. Recurenții-pârâți au învederat că decizia pronunțată este rezultatul unei greșite interpretări a Legii nr. 11/1991, instanța de apel apreciind în mod eronat că faptele părților sunt contrare uzanțelor cinstite, făcând abstracție de faptul că și competența profesională a unei persoane reprezintă un bun propriu ce nu poate fi revendicat de altcineva, dar și de principiul liberei concurențe, aplicabil pe o piață deschisă, astfel cum în mod corect a reținut instanța de fond. Totodată, au arătat recurenții, instanța de apel a reținut acuzația de „rețeașare parazită” în motivarea deciziei atacate, făcând aprecieri întemeiate nu pe dispoziții legale, ci prin raportare la jurisprudență. În continuare, recurenții fac referire la fondul cauzei, apreciind că în mod greșit instanța de apel a reținut că pârâtul se face vinovat de angajarea personalului reclamantei, întrucât în realitate a fost vorba despre o singură persoană și, în plus, nu s-a dovedit că recurentul-pârât a făcut promisiuni sau că a determinat vreun angajat al reclamantei să-și dea demisia, instanța de apel respingând proba testimonială solicitată de recurenții-pârâți, tocmai pentru a proba acest aspect. Nici apariția pe pagina web a pârâtei a produselor oferite spre comercializare nu este o practică contrară uzanțelor comerciale cinstite, au arătat recurenții, întrucât este vorba despre informații și date tehnice folosite de toți cei ce comercializează aceste produse.

Cât privește similitudinea denumirilor celor două societăți, recurenții au arătat că instanța de apel și-a motivat soluția pe încălcarea dreptului la marcă prevăzut de Legea nr. 84/1998, deși la data înființării societății-pârâte nu exista nici o marcă înregistrată. În plus, instanța de apel a interpretat greșit dispozițiile legale cuprinse în Ordinul nr. 2954/C/10 octombrie 2008 pentru aprobarea Normelor Metodologice privind modul de ținere a registrelor comerțului, care prevăd obligativitatea verificării disponibilității denumirii mărcii societății comerciale, anterior înmatriculării acesteia.

Intimata-reclamantă a depus întâmpinare, solicitând respingerea recursului declarat ca nefondat.

Examinând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor de nelegalitate invocate, Înalta Curte reține că recursul declarat este fondat, pentru următoarele considerente:

1. Prima critică de nelegalitate invocată se întemeiază pe dispozițiile art. 304 pct. 6 C. proc. civ. și privește încălcarea principiului *tantum devolutum quantum appellatum*, de către instanța de apel. Astfel, se reține că în cadrul motivelor de apel ample dezvoltate, apelanta-reclamantă a solicitat instanței de apel ca, prin admiterea apelului, să schimbe sentința de fond, în sensul obligării intimatului-pârâte să-și schimbe denumirea și să publice hotărârea judecătorească, solicitare formulată atât în partea introductivă a motivelor de apel, cât și în finalul acestora, precum și în concluziile scrise depuse în dosarul de apel. Prin decizia atacată, instanța de apel, admitând calea de atac, a obligat pârâtii să înceteze orice act de concurență neloială, iar intimatului-pârâte a fost obligată să-și schimbe denumirea și să publice hotărârea judecătorească, pe cheltuielă proprie. Prin urmare, Înalta Curte reține că instanța de apel a încălcat limitele investiției sale prin raportare la principiul *tantum devolutum quantum appellatum* întrucât în calea de reformare, reclamanta-apelantă nu a mai solicitat încetarea actelor de concurență neloială, aspect asupra căruia instanța de apel s-a pronunțat prin hotărârea dată. O atare atitudine a instanței de apel încalcă principiul dreptului la apărare al recurenților-pârâți și implicit, principiul dreptului la un proces echitabil. Nu în ultimul rând, se aduce atingere principiului disponibilității care, în calea de atac a apelului se reflectă în principiul enunțat anterior.

Conform art. 295 alin. (1) C. proc. civ., instanța de apel este chemată să se pronunțe în limitele cererii de apel, astfel încât ceea ce nu s-a atacat întră în puterea lucrului judecat. Așadar, deși apelul este o cale de atac devolutivă, instanța de apel procedează la o nouă judecată a fondului, în limitele criticilor formulate, neputând reanaliza toate problemele de fapt și de drept care s-au invocat în fața primei instanțe de fond.

Mai mult, Înalta Curte reține că, deși prin acțiunea de fond – care a stabilit limitele investiției primei instanțe – reclamanta a individualizat actele de concurență neloială ale părților, respectiv comercializarea unor produse identice și crearea unei confuzii datorită denumirii societății pârâte, în calea de reformare instanța de apel a obligat intimatului să înceteze orice act de concurență neloială, deși prin hotărârea dată s-a dispus doar schimbarea denumirii societății pârâte și obligarea acesteia la publicarea hotărârii judecătorești. O atare reținere generică, fără indicarea expresă a faptelor de la care trebuie să se abțină intimatului-pârâte, aduce atingere libertății de exprimare pe o piață concurențială deschisă, pe de o parte, iar pe de altă parte, sub aspect procesual, determină depășirea limitelor investiției instanței de judecată, pentru considerentele expuse anterior.

2. În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de nelegalitate, Înalta Curte reține că instanța de apel și-a fundamentat soluția printr-o amplă trimitere la jurisprudența internațională și la doctrină, fără a face încadrarea corectă a faptelor reținute în seama intimatului-pârâte, prin trimitere la normele legale incidente și printr-o riguroasă interpretare a acestora. Ca atare, față de rolul jurisprudenței în sistemul românesc de drept, în sensul de a nu fi izvor de drept și, deci, de a nu avea valoare de precedent judiciar, o atare motivare apare ca fiind nefundamentată juridic, argumentele întemeiate pe interpretările jurisprudenței diluând și lăsând nerezolvate problemele de drept din speță.

Față de argumentele expuse de recurenții-pârâți în dezvoltarea acestui motiv de recurs, argumente reținute ca întemeiate față de considerentele expuse anterior, Înalta Curte va încadra criticile de nelegalitate formulate în prima parte a motivului doi de nelegalitate, în dispozițiile art. 304 pct. 7 C. proc. civ.

Pentru considerentele mai sus arătate, în baza art. 312 C. proc. civ. raportat la art. 304 pct. 6 și 7 C. proc. civ., Înalta Curte va admite recursul declarat, va casa decizia atacată și va trimite cauza pentru rejudecare instanței de apel.

Întrucât în cauză Înalta Curte a reținut incidența unui motiv de casare, nu se mai impune cercetarea în această fază procesuală a motivului de nelegalitate întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ., acesta urmând a fi avut în vedere de către instanța de apel la rejudecarea apelului.

La rejudecare, instanța va avea în vedere și faptul că prezenta cauză este întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 11/1991, nefiind incidente dispozițiile Legii nr. 84/1998 privind dreptul la marcă, pe care s-a fundamentat decizia atacată.

B. Interferența cu dreptul muncii

5. Deturnarea clientelei unei societăți și dezorganizarea activității acesteia. Lipsa elementelor răspunderii în concurență neloială

Legea nr. 11/1991, art. 4 lit. g) și h)

Nu se poate face confuzie între acțiunea în concurență neloială întemeiată pe răspunderea delictuală și clauza de neconcurență prevăzută în Codul muncii. În speță, nu există fapta de concurență neloială dacă nu se poate face dovada existenței unei veritabile clientele personale, a unei scăderi a veniturilor sale și, cu atât mai puțin, a unei legături de cauzalitate între pretinsa conduită lipsită de onestitate a foștilor salariați și această scădere. De asemenea, trebuie dovedit că pârâții au comercializat același tip de mărfuri către aceeași clientelă în perioada cât au fost angajați ai reclamantei și ca ar fi încălcat clauza de fidelitate. În speță, ofertele pretins lansate nu poartă nici o dată iar livrarea produselor s-a făcut după încetarea raporturilor de muncă.

I.C.C.J., S. com., decizia nr. 517 din 19 februarie 2009, www.scj.ro

Prin acțiunea înregistrată la data de 12 aprilie 2006, reclamanta SC R.S. G. SRL a chemat în judecată pârâții C. A. E, C. B. E și SC A.C. SRL solicitând ca, în baza sentinței ce se va pronunța, să se dispună încetarea actelor de concurență neloială constând în deturnarea clientelei și încercarea de angajare a salariaților reclamantei în scopul dezorganizării activității acesteia. Totodată, reclamanta a cerut să se dispună publicarea hotărârii în presă pe cheltuiiala pârâților.

În susținerea cererii, reclamanta a arătat că deturnarea clientelei sale a avut loc prin folosirea de către pârâți a legăturilor stabilite cu această clientelă cât au fost salariați ca directori de vânzări la SC RS G. SRL (15 noiembrie 2005 – 15 martie 2006). După încetarea raporturilor de muncă cu reclamanta, pârâții au înființat SC AC SRL care are activitate principală similară cu reclamanta.

Din înscrisurile depuse rezultă că societatea pârâtă a comercializat anvelope către clientela reclamantei, lansând oferte către aceștia, iar scăderea vânzărilor pe perioada 15 noiembrie 2005 – 15 martie 2006 este legată de dezinteresul foștilor directori de vânzări.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. g) și h) din Legea nr. 11/1991.

Tribunalul Dolj – Secția comercială – prin sentința nr. 27 din 30 ianuarie 2007 a respins acțiunea ca nefondată. Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că prin probele administrate reclamanta nu a făcut dovada existenței unei veritabile clientele personale, nici existența unei scăderi a veniturilor sale și, cu atât mai puțin, existența vreunei legături între pretinsa conduită lipsită de onestitate a foștilor salariați și această scădere. De asemenea, a

înlăturat nota de investigare întocmită de o firmă de detectivi particulari motivat de faptul că legea de organizare a profesiei de detectiv oprește utilizarea datelor și informațiilor obținute în exercitarea activității specifice în soluționarea altor litigii decât cele penale.

Împotriva acestei soluții a promovat apel reclamanta, în esență criticile făcând referire la faptul că instanța de fond în mod nejustificat a revenit asupra probei cu expertiza contabilă, că nu s-a luat în considerare probele privind acțiunile nelegale înfăptuite de pârâți prin racolarea clienților și că nejustificat a apreciat ca neconcludentă declarația martorului audiat în cauză.

În scop probator, instanța de apel a încuviințat proba cu expertiză contabilă.

Curtea de Apel Craiova – Secția comercială – prin decizia nr. 61 din 6 martie 2008, a respins apelul ca nefondat. Pentru a se pronunța astfel, instanța de control judiciar a reținut că, într-adevăr, reclamanta nu a făcut dovada că intimații pârâți au comercializat același tip de mărfuri către aceeași clientelă în perioada cât au fost angajați ai apelantei-reclamante și că ar fi încălcat clauza de fidelitate către angajator. Astfel, ofertele pretins lansate nu poartă nicio dată, iar livrarea produselor s-a făcut după încetarea rapoartelor de muncă.

În ceea ce privește concluziile raportului de expertiză, instanța de control judiciar a reținut că acestea nu sunt concludente, întrucât nu a lămurit aspectele legate de schimbările intervenite în profilul celor două societăți și dacă există o legătură de cauzalitate între acestea, mărginindu-se la a releva doar rulajele pe care părțile le-au avut cu diverși beneficiari comuni, fără a analiza factorii obiectivi, concurenți, care influențează profitul unei societăți comerciale. S-a mai reținut că apelanta nu era distribuitor exclusiv a unor anumite mărfuri și nu există nicio clauză de exclusivitate în convențiile cu beneficiarii acestor mărfuri, care se puteau aproviziona de la oricare distribuitor, în mod liber, în concordanță cu legea cererii și ofertei.

Cu petiția înregistrată la data de 23 aprilie 2008, reclamanta a declarat recurs invocând ca temei legal dispozițiile art. 304 pct. 8 și pct. 9 C. proc. civ. Se susține că instanța de apel a făcut confuzie între acțiunea de concurență neloială întemeiată pe răspunderea delictuală și clauza de neconcurență prevăzută în Codul muncii. De asemenea, arată că întreg probatoriul administrat în cauză a făcut dovada faptelor ilicite de intimații-pârâți și implicit a existenței faptelor de concurență neloială. Se reiau criticile ce au format obiectul apelului soluționat.

Recursul este nefondat. Potrivit art. 304 C. proc. civ., modificarea sau casarea unei hotărâri se poate face numai pentru motive de nelegalitate. În speță, recurența critică modul de interpretare a probatoriilor administrate, aspectele semnalate putând fi examinate în raport de netemeinicie, și nu legalitate, având în vedere calea de atac a recursului.

Astfel, se știe că concurența neloială (ilicită, interzisă) constă în orice act sau fapt contrar uzanțelor cinstite în activitatea comercială, prin practicarea unor astfel de competiții urmându-se, de regulă, atragerea și captarea prin mijloace neonestе a comerciantului lezat. Potrivit art. 3 și 6 din Legea nr. 11/1991, comerciantul vinovat răspunde pentru faptele de concurență neloială, în sensul că va fi obligat să înceteze sau să înlătore actul și, după caz, să plătească despăgubiri pentru daunele pricinuite. În speță, instanța de apel a constatat, având în vedere elementele răspunderii în concurență neloială (faptă ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și vinovăția persoanei răspunzătoare), că nu se poate reține culpa pârâților-intimați.

În acest context, justificat instanța de apel a considerat, argumentând amplu probele administrate, că nu poate fi recunoscut reclamantei-apelante un drept la clientelă, ca un drept exclusiv de exploatare a clientelei sale, ca element al fondului de comerț.

Față de cele arătate, rezultă că recurența nu a fost în măsură să demonstreze nelegalitatea hotărârii criticate, situație în care va respinge recursul ca nefondat.

6. Deturnarea clientelei. Proba cu prezumții judiciare. Dezorganizarea unei societăți prin atragerea salariaților acesteia

Legea nr. 11, art. 4 alin. (1) lit. g), h)

C. civ. 1864, art. 1199^[1]

C. muncii, art. 21

1. Încadrarea în muncă realizată prin acțiuni contrare uzanțelor cinstite îndeplinește condițiile Legii nr. 11/1991 și constituie act de concurență neloială. Așa cum orice agent economic trebuie să respecte libertatea muncii în raport de salariații săi, corelativ și salariații (mai ales cei care dețin funcții de conducere) sunt datori să manifeste loialitate și fidelitate față de angajatorii lor. Faptul că salariații din anumite posturi din cadrul reclamantei au fost racolați și preluați de societatea pârâtă denotă că aceștia au prezentat „importantă” și în raport de informațiile pe care le dețineau și care constituiau fără niciun dubiu secrete comerciale ale societății reclamante. Încălcarea clauzei de neconcurență constituie un argument suplimentar pentru a se reține lipsa de loialitate și infidelitatea salariatului care, cu desconsiderarea clauzei de neconcurență, a săvârșit fapte de concurență neloială. Prevederile cuprinse în Codul muncii nu pot intra în conflict cu Legea nr. 11/1991, iar un angajat nu poate fi exonerat de răspunderea pentru concurența neloială prin invocarea unei pretinse nevalabilități a clauzei de neconcurență.

2. În materia Legii nr. 11/1991, prezumțiile presupun că din materialul probator administrat instanța poate deduce pe calea prezumției simple existența/săvârșirea unui act de concurență neloială dintre cele menționate în art. 4 sau 5 din lege (acolo unde actele nu rezultă în mod direct) sau, mai larg, existența unui act contrar uzanțelor comerciale cinstite (art. 1). Nu este însă necesar ca efectul actului de concurență neloială să fie cât mai grav ori dăunător, ci este suficientă identificarea (intuirea) unor indicii deduse din probele administrate pentru existența acestor acte, cum ar fi, în speță, scăderea veniturilor societății reclamante în intervalul supus analizei (octombrie 2005 – octombrie 2006), migrarea salariaților acesteia din aproape un întreg departament la societatea pârâtă, migrarea a 36 de clienți. Reieșeau astfel acțiuni clare, neechivoce, concertate și neonestе în același timp, de orientare a clientelei comerciantului lezat către comerciantul care a profitat de aceste manopere, fiind incidente astfel dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. g).

3. Acțiunea de dezorganizare a unei societăți prin atragerea unor salariați nu trebuie neapărat să precedă înființarea noii societăți. Subiectul activ al acestei fapte de concurență neloială poate fi atât o persoană care deține atribuții decizionale în conducerea unui agent economic, cât și orice alt comerciant concurent care, prin diverse manopere neonestе, reușește să atragă și să angajeze salariații concurentului sau măcar o parte a acestora, pentru a-l destabiliza funcțional. Plecarea unui întreg departament al societății reclamante nu se încadrează în fluctuația normală a personalului niciunui comerciant. O astfel de migrare nu poate fi decât rodul unor manopere concertate de atragere a aceluși departament.

I.C.C.J., S. com., decizia nr. 963 din 10 martie 2010, nepublicată

[1] Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, dispozițiile art. 1199 C. civ. 1864 vor fi abrogate, conținutul acestora fiind însă preluat de noul Cod de procedură civilă, la art. 327.

Prin sentința comercială nr. 3470 din 6 noiembrie 2008 a Tribunalului Comercial Cluj s-a admis în parte acțiunea reclamantei SC A. SRL Galați cu sediul în București formulată împotriva pârâților SC M.D. SRL Dej, T.I și B.T.I., s-a constatat că pârâții au săvârșit acte de concurență neloidală împotriva reclamantei, s-a dispus interzicerea săvârșirii pe viitor a acestor acte și a oricăror alte acte contrare uzanțelor comerciale cinstite de natură să prejudicieze imaginea și activitatea reclamantei și au fost obligați la plata sumei de 18.665 lei cu titlu de daune. S-au respins capetele de cerere având ca obiect obligarea pârâților la daune morale și cererea prin care aceasta a solicitat publicarea în presa scrisă pe cheltuiala pârâților a dispozitivului hotărârii sub sancțiunea daunelor cominatorii; s-a luat act că reclamanta a renunțat la soluționarea cererii de majorare a cuantumului pretențiilor depusă la termenul din 29 noiembrie 2007 și pârâții au fost obligați la cheltuieli de judecată.

Instanța de fond a reținut că, în perioada iulie 2005-februarie 2006, salariați ai reclamantei printre care și cei doi pârâți (care au ocupat posturi de conducere în cadrul societății reclamante) au migrat către societatea pârâtă, înființată la 29 iunie 2005, al cărei obiect de activitate este identic cu cel al reclamantei și au fost angajați în posturi similare sau cu cele deținute anterior. Instanța a apreciat că au fost săvârșite fapte de concurență neloidală fiind întrunite cerințele prevăzute de art. 21 din Legea nr. 11/1991 astfel cum a fost modificată. S-a stabilit că prejudiciul efectiv suferit de reclamantă este de 18665 lei, fără a fi avută în vedere suma precizată de expert ca fiind venituri nerealizate, întrucât aceasta include și costurile pe care reclamanta le-ar fi avut oricum în vedere la realizarea profitului.

Cererea reclamantei privind obligarea pârâților la plata daunelor morale a fost respinsă cu motivarea că, pe de o parte, nu au fost dovedite iar, pe de altă parte, despăgubirile acordate sunt de natură să acopere eventualele daune morale.

Fiind vorba de o obligație de a nu face și de o faptă cu caracter personal, cererea reclamantei de obligare a pârâților la plata daunelor cominatorii a fost respinsă ca inadmisibilă, întrucât sunt incidente dispozițiile art. 580³ alin. (5) C. proc. civ.

Prin decizia civilă nr. 46 din 23 martie 2009 a Curții de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal au fost admise apelurile declarate de pârâții SC M D SRL Dej și B.T.I împotriva sentinței instanței de fond, ce a fost schimbată în tot, în sensul că s-a respins acțiunea reclamantei precum și apelul declarat de aceasta împotriva aceleiași sentințe. În considerentele deciziei s-a arătat că prima instanță a reținut contrar probelor administrate că în speță sunt întrunite cerințele pentru angajarea răspunderii delictuale ale pârâților în condițiile specifice ale concurenței neloidale. Pârâtului B.T.I., fost salariat al reclamantei și apoi angajat ca director al societății pârâte, nu i se poate imputa manopera de deturnare a clienței întrucât nu a fost dovedită întrucât martorii audiați în cauză au relatat că unii dintre clienții ambilor comercianți au preferat produsele oferite de pârâtă datorită unor condiții de transport sau termene de plată considerate mai avantajoase.

Instanța de apel a apreciat că, referitor la fapta de art. 4 lit. g) din Legea nr. 11/1991, respectiv deturnarea clienței reclamantei, simpla practicare de către pârâtă a unor prețuri inferioare celor prestate de reclamantă nu poate crea prin ea însăși caracterul unei concurențe neloidale întrucât aceasta trebuie să fie dovedită.

Nici cea de-a doua faptă de concurență neloidală constând în atragerea unor salariați a unui comerciant în scopul înființării unei societăți concurente care să capteze clienții acelui comerciant, prevăzută de art. 4 lit. h) din Legea nr. 11/1991 nu poate fi reținută, cât timp din probele administrate rezultă că pârâtul B.T.I., după înființarea societății pârâte, la aproximativ o lună, a demisionat de la societatea reclamantei și s-a angajat la noua societate pe un post de director general.